

“ଆତ୍ମିକ ସୂଚିତ ସହଜ ବିଧି—ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା”

ଆଜି ବାପଦାଦା ଚାରିଆଡ଼ର ଦୂରରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ନିକଟରେ ରହୁଥିବା ସବୁ ପିଲାଙ୍କର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ବା ଆତ୍ମିକ ସୂଚିତ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନତାର ହରଷିତ ଚେହେରାକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ସୂଚିତରେ ରହିବାର ସହଜ ଉପାୟ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନତା ତା’ର ସହଜ ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ସଫଳତା ଅଟେ । ଯାହାତ୍ମକ ନିକଟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଅଛି ସିଏ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ନିର୍ମିତ ଦେଖାଯିବେ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହେଉଛି ପ୍ରାୟତଃ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଲକ୍ଷଣ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଶେଷତାକୁ ଧାରଣ କରିବାର ସହଜ ଆଧାର ଅଟେ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରୂପୀ ସମ୍ପଦତ୍ତ ସର୍ବ ସମ୍ପଦତ୍ତକୁ ଆପେ ଆପେ ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକରଷିତ କରିଥାଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ବିଷୟର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା କରିଦିଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସର୍ବଦା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆସନରେ ସୂଚିତ ରହିବାର ଆଧାର ଅଟେ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଗୁଣ ମହାଦାନୀ, ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣୀ, ବରଦାନୀ, ସର୍ବଦା ଏବଂ ସହଜରେ କରିଦିଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ବିନାଶୀ ତୋର-ମୋରର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଚକ୍ରଧାରୀ କରିଦିଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସର୍ବଦା ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରମୁକ୍ତ ସଂକଳ୍ପରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଭାବରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଆସନର ଅଧିକାରୀ କରିଦିଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ, ସହଜ ସମ୍ପଦର ଚକ୍ରଧାରୀ, ବିଶାଳ ପରିବରତନ ସେବାର ମୁକ୍ତଧାରୀ ଏହିଭଳି ଅଧିକାରର ସମ୍ପଦନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ସୂଚିତ କରିଦିଏ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଜୀବଦାନ ଅଟେ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଉନ୍ନତୀର ସହଜ ଆଧାର ଅଟେ । ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା’ନ୍ତି, ପରିବାର ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ପରିବାର ତାତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା’ନ୍ତି । କୌଣସି ବି ପରିସ୍ଥିତିରେ ରହି, କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବା ବାତାବରଣର ହଲଚଳରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ବିଦ୍ୟୁତ୍ ରତ୍ନ ସାର୍ବତ୍ରିକେଷ୍ଟର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏଥିରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତିନିଟି ସାର୍ବତ୍ରିକେଷ୍ଟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ (୧) ନିଜର ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା (୨) ବାବାତ୍ମକ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା (୩) ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାର ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା, ଏହିଭଳି ତିନିଟି ସାର୍ବତ୍ରିକେଷ୍ଟ ନେବାକୁ ହେବ ଯାହା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ନିଜର ବରତ୍ତମାନ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିପାରିବ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସାର୍ବତ୍ରିକେଷ୍ଟ ନେବାର ସମୟ ଅଛି, ନେଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ଆଉ ବେଶି ସମୟ ନାହିଁ । ଏବେ ବିଳମ୍ବ ତ ହୋଇଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ଅତି ବିଳମ୍ବ ହୋଇନାହିଁ । ଏବେ ବି ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ବିଶେଷତା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ଆଗକୁ ବଢ଼ିପାରିବ । ଏବେ ବି ଶେଷରେ ଆସି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା’ର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଅଛି । ଏହାପରେ ଶେଷରେ ଆସିବାବାଲା ଶେଷ ଧାଡ଼ିରେ ରହିଯିବେ । ତେବେ ଆଜି ବାପଦାଦା ଏହି ସାର୍ବତ୍ରିକେଷ୍ଟକୁ ଚେକ୍ କରୁଥିଲେ । ଏଥିରେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଚେକ୍ କରିପାରିବ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରଶନ୍ନ ଚିତ୍ତ ନା ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ଆତ୍ମା ? ତେବେ ଡବଲ୍ ବିଦେଶୀମାନେ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ? ଯଦି ପ୍ରଶନ୍ନ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବ ତେବେ ପ୍ରସନ୍ନ ତ ନିର୍ଗତି ହୋଇଯିବ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ସମୟ ହିଁ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । କାରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବରତ୍ତମାନ ମିଳିଛି । ସେଠାରେ (ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ) ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ, ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିରେ ରହିବ । ଏହି ସମ୍ପଦତ୍ତ ସଂଗମଯୁଗର ଅଟେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ରୂପୀ ସମ୍ପଦତ୍ତର ଦାତା ଅଟ । କାରଣ ଦାତାତ୍ମକ ସନ୍ତାନ ମାଷ୍ଟର ଦାତା ଅଟ । ତେବେ ଏତିକି ଜମା କରିଛ ନା! ଷ୍ଟକ ଫୁଲ୍ କରିଦେଇଛ ନା କିଛି କମ୍ ରହିଯାଇଛି ? ଯଦି ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଷ୍ଟକ କମ୍ ଅଛି ତେବେ ବିଶାଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ବାବାତ୍ମକ ସମାନ ହେବାର ତ ଅଛି ନା । ଆରକ୍ଷା!

ସମସ୍ତ ଦେଶ ଏବଂ ବିଦେଶର ପିଲାମାନେ ସର୍ବ ସମ୍ପଦତ୍ତରେ ସମ୍ପଦନ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ହୋଇଯାଉଛ ନା! ଯଦି ଆସିବା ଅଛି ତେବେ ଯିବା ନିର୍ଗତି ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପଦନ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି, ନିଜର ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରର ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତୃଷାରତ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତୃଷ୍ଣା ନିବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛ ନା! ନିଜର ଆଗ୍ରହରେ ବା ବନ୍ଧନ ଥିବା କାରଣରୁ ଯାଉନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବାତ୍ମକ ନିର୍ବଦେଶ ଅନୁସାରେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଯାଉଛ । ଏହିଭଳି ମନେ କରିଯାଉଛ ନା ? ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ତ ଆମେରିକାର ବା ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆର ନିବାସୀ ହିଁ ଅଟୁ.... ନା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ବାପଦାଦା ଆମକୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ କରି ପଠାଉଛନ୍ତି । ବାପଦାଦା ପଠାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଉନାହିଁ । ମୋର ଘର ବା ମୋର ଦେଶ ଏପରି ନୁହେଁ । ବାବା ମୋତେ ସେବା ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ବାବାତ୍ମକ ପ୍ରିୟ ଅଟ । କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ସେବାର ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ବାବା ପଠାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବା ରୁହେବେ । ମୁଁ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ଅଟେ, ଯେତେ ଦିନ ପରମ୍ପରା ଯେଉଁଠି ନିମିତ୍ତ କରି ରଖିବେ ସେତେଦିନ ପରମ୍ପରା ସେଠାରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବ । ଏହିଭଳି ଡବଲ୍ ଲାଇଟ୍ ଅଟ ନା! ପାଣ୍ଡବମାନେ ମଧ୍ୟ ନିୟମା ଏବଂ ପ୍ରିୟା ଅଟ ନା । ଏଠାରେ କେହି ବି ବନ୍ଧନବାଲା ନାହାନ୍ତି! ତେବେ ସବୁଥିରୁ ଅଲଗା ହେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ହେବା ।

ଆରକ୍ଷା!

ସରବଦା ସନତୁଷ୍ଟତା ରୂପୀ ଆର୍ତ୍ତମିତ୍ର ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା, ପୁରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ରହୁଥିବା, ସରବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ, କର୍ମ ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନତୁଷ୍ଟତାର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା, ନିରାଶ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସମପତ୍ତିରେ ଭରପୁର କରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରୁଥିବା, ସରବଦା ବିଶୁଦ୍ଧ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବେହଦର ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାତ୍ମକର ସ୍ବାଦପ୍ସାର ଏବଂ ନମସ୍କୃତେ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାତ୍ମକ ସହିତ ଦାଦୀଜୀ (ପ୍ରକାଶମଣୀ ଜୀ) ତଥା ଦାଦୀ ଜାନକୀଜୀଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍:-

ହୋଲିହଂସମାନଙ୍କର ରୂପ-ବସନ୍ତ (ଦ୍ଵିତୀୟ ଏବଂ ଯୋଗୀ) ଯୋଡ଼ି ବହୁତ ଭଲ ଚାଲିଛି । ଇଏ (ଜାନକୀ ଦାଦୀ) ଶାନ୍ତିର ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ବାତ୍ମକୁ (ଦାଦୀ ପ୍ରକାଶମଣୀଜୀଙ୍କୁ) ତ କଥା କହିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ଇଏ ମଧୁସ୍ଥ ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥିତିକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସ୍ବାତ୍ମକୁ କିନ୍ତୁ ରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗର ସେବା ପସନ୍ଦ, ଏମିତି ତ ସମସ୍ତେ ସବୁଥିରେ ପାରଙ୍ଗମ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ରୂପ-ବସନ୍ତର ଯୋଡ଼ି କୁହାଯିବ । ଏମିତି ଦୁଇଟିଯାକ ସଂସ୍କାରର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି— ଯେଉଁଠି ବାଣୀ କାମ ନ କରିବ ସେଠାରେ ରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ କାମ କରିବ ଏବଂ ଯେଉଁଠି ରୂପ କାମ ନ କରିପାରିବ ସେଠାରେ ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍ଵିତୀୟ କାମ କରିବ । ତେଣୁ ଉଭୟଙ୍କର ଯୋଡ଼ି ବହୁତ ଭଲ । ଯେଉଁ ସବୁ ଯୋଡ଼ି ହେଉଛି, ତାହା ସବୁ ଭଲ । ଦୀଦୀଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ମଧୁସ୍ଥ ଭଲ ଥିଲା— ଏହି ଯୋଡ଼ି ମଧୁସ୍ଥ ଭଲ ଅଛି । ଡ୍ରାମାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସିଏ ଗୁପ୍ତ ନଦୀ ହୋଇଗଲା । ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଡରଲ ବିଦେଶୀମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ଥ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି । କିଛି କଥା ନାହିଁ ଦୀଦୀଙ୍କର ଦୃଢ଼ତା ସ୍ବରୂପ ଦେଖିନେଲେ । ସମସ୍ତେ ତୁମକୁ ଦେଖି କେତେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ସବୁ ମହାରଥୀମାନେ ମଧୁସ୍ଥ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧଜନ୍ମରା, ନିର୍ମଳ ଶାନ୍ତା ସମସ୍ତେ ଦୂରରେ ଥିଲେ ମଧୁସ୍ଥ ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି । ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ଥ ଭଲ ସହଯୋଗ ରହିଛି । ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ଆଗରେ ରଖିଥିବା କାରଣରୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ ରୂପରେ ଆଗରେ ରଖିଥିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ଆଗରେ ଅଛ । ତେବେ ସେବାର ବୃଦ୍ଧି ହେବାର କାରଣ ହିଁ ପରସ୍ପରକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ସନ୍ଦେହ ରହିଛି ଏବଂ ଏକତା ମଧୁସ୍ଥ ରହିଛି । ସଦାସରବଦା ଅନ୍ୟର ବିଶେଷତାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ହିଁ ସେବାରେ ବୃଦ୍ଧି କରିବା । ଏହି ବିଧି ଦ୍ଵାରା ସରବଦା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧୁସ୍ଥ ହେଉଥିବ । ସରବଦା ନିଜେ ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିବା ଏବଂ ବିଶେଷତା ଦେଖିବାର ଗୁଣ ଅନ୍ୟକୁ ଶିଖାଇବା, ଏହା ହିଁ ସଂଗଠନ ରୂପୀ ମାଳାର ତୋର । ମୋତି ମଧୁସ୍ଥ ତୋରରେ ହିଁ ଗୁନ୍ଥା ହୁଏ ନା । ତେବେ ସଂଗଠନରୂପୀ ମାଳାର ତୋର ହିଁ ଏହା ଅଟେ । ବିଶେଷତା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥାର ବର୍ଣ୍ଣନା ନ ହେଉ କାହିଁକି ନା ମଧୁବନ ମହାନ ଭୂମି ଅଟେ । ଏଠାରେ ମହାଭାଗ୍ୟ ମଧୁସ୍ଥ ମିଳୁଛି ଏବଂ ମହାପାପ ମଧୁସ୍ଥ ହେଉଛି, ମଧୁବନରୁ ଯାଇ ଯଦି କେହି ଏହିଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା କଥା କହୁଛି ତେବେ ତାର ବହୁତ ପାପର ଖାତା ଜମା ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ସରବଦା ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିବାର ଚଷମା ପିନ୍ଧି ରହିବା ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଲାଲ୍ ଚଷମାରେ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ଦେଖାଯାଇନଥାଏ ସେହିପରି ସଦା ସରବଦା ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିବାର ଚଷମା ପିନ୍ଧିଥାଅ । ଯଦିବି କେତେବେଳେ କୌଣସି କଥା ଦେଖିଲ ତେବେ ବି ବର୍ଣ୍ଣନା କର ନାହିଁ । ଯଦି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଲ, ତେବେ ଭାଗ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଯଦି କିଛି ବି କମୀ-କମଦୋରୀ ଅଛି ତେବେ ତା'ର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି, ନିମିତ୍ତ କିଏ କରିଛନ୍ତି! ବାବା କରିଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମକର ଦୋଷକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ଅର୍ଥ ବାବାତ୍ମକର ଦୋଷକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବେ ବି ଶୁଭଭାବନା ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ବି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

ବାପଦାଦା ତ ତୁମ ଭଳି ରତନମାନଙ୍କୁ ନିଜଠାରୁ ମଧୁସ୍ଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନଜରରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କାରଣ ପିଲାମାନେ ତ ବାବାତ୍ମକର ଶୁଦ୍ଧାର ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ବାବାତ୍ମକୁ ଶୁଦ୍ଧାର କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଲେ ନା । ବାପଦାଦା ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ମହିମା କରି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ବାଃ ମୋର ଅମୃତ ରତନ, ବାଃ ମୋର ଅମୃତ ରତନ, ଏହି ମହିମା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା କେବେହେଲେ କାହାର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦେଖିନଥା'ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ମଧୁସ୍ଥ ବିଶେଷତା ପୂର୍ବକ ସମ୍ପାଦନ ସହିତ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାବାତ୍ମକର ତ ଶିକ୍ଷା ଦେବାର କ୍ଷମତା ରହିଛି ନା, କିନ୍ତୁ ସରବଦା ପ୍ରଥମେ ସମ୍ପାଦନ ଦେଇ ତା'ପରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ବାବାତ୍ମକର ଏହି ବିଶେଷତା ସଦା ସରବଦା ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ୍ଥ ଇମର୍ଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଜାଗ୍ରତ ରୂପରେ ରହିବା ଦରକାର କାରଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପିତାତ୍ମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାର ଅଛି ନା ।

ବାପଦାଦାତ୍ମକ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ସମସ୍ତ ମୁଖ୍ୟ ଉତ୍ତମାନେ (ଦାଦୀମାନେ) ବସିଛନ୍ତି:- ଜୀବନମୁକ୍ତ ଜନକ ତୁମର ଗାୟନ ଅଟେ ନା । ଜୀବନମୁକ୍ତ ଏବଂ ବିଦେହୀ ଦୁଇଟି ଉପାଧି ଅଛି । (ଦାଦୀଜୀଙ୍କ ପାଇଁ) ଇଏ ତ ସରବଦା ମଣି ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସନତୁଷ୍ଟମଣି, ମସ୍ତକମଣି, ସଫଳତାର ମଣି, କେତେ ମଣି ରହିଛି । କେବଳ ମଣି ହିଁ ମଣି । ମଣିକୁ କେତେ ବି ଲୁଚାଇ ରଖ କିନ୍ତୁ ମଣିର ଚମକ କେବେହେଲେ ଲୁଚି ପାରିବ ନାହିଁ । ଧୂଳିରେ ମଧୁସ୍ଥ ଚମକୁଥିବ, ଲାଇଟର କାମ କରିବ, ସେଥିପାଇଁ ନାମ ମଧୁସ୍ଥ ସେହିଭଳି, କାମ ମଧୁସ୍ଥ ସେହିଭଳି ସ୍ବାତ୍ମକର (ଦାଦୀଜୀଙ୍କର) ମଧୁସ୍ଥ ଗୁଣ ସେହିଭଳି, ଦେହମୁକ୍ତ, ଜୀବନମୁକ୍ତ । ସଦାସରବଦା ଜୀବନରେ ଖୁସିର ଅନୁଭବର ଗଭୀରତା ଭିତରେ

ରହୁଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଜୀବନମୁକ୍ତ । ଆରକ୍ଷା!

ଅବସ୍ଥକ୍ତ ମହାବାକ୍ୟ - “ନିର୍ମାନ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ନବ ନିର୍ମାଣ କର”

ସେବାରେ ସହଜରେ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସଫଳତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ମୂଳ ଆଧାର ହେଲା - ନିର୍ମାନଚିତ୍ତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ମାନ-ସମ୍ମାନ ପାଇବାର ଇଚ୍ଛାଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିବା । ତେବେ ନିର୍ମାନ ହେବା ହିଁ ସାମ୍ପ୍ରାମାନରେ ରହିବା ଏବଂ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସହଜ ଉପାୟ ଅଟେ । ନିର୍ମାନ ହେବା ଅର୍ଥ ନିର୍ମାଣ ନୁହେଁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ନିଜର ବିଶେଷତା ଏବଂ ସ୍ୱନ୍ଦେହରେ ନୂଆଁଇ ଦେବା କାରଣ ମହାନତାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ନିର୍ମାନତା । ଯିଏ ଯେତେ ନିର୍ମାନ ହେବେ ସିଏ ସେତେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ହୃଦୟରେ ମହାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ନିର୍ମାଣନତାର ଗୁଣ ସହଜରେ ନିରହଂକାରୀ କରିଦିଏ । ନିର୍ମାନତାର ବୀଜ ମହାନତା ରୂପୀ ଫଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥାଏ । ନିର୍ମାନ ହିଁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ହୃଦୟରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସହଜ ବିଧି ଅଟେ । ନିରହଂକାରୀ ହେବାର ବିଶେଷ ଲକ୍ଷଣ ହେଲା— ନିର୍ମାନତା । ବୃତ୍ତି, ଦୃଷ୍ଟି, ବାଣୀ, ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପରକ ସବୁଥିରେ ନିର୍ମାନତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିନିଅ ତେବେ ମହାନ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ଝୁଟକିବାର ଗୁଣ ସେବା କରିଥାଏ ସେହିପରି ନିର୍ମାନ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଝୁଟକିଯିବା ହିଁ ସେବାଧାରୀ ହେବା, ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପଟେ ମହାନତା ରହିଥାଉ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଟେ ନିର୍ମାଣତାର ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଉ । ଯିଏ ନିର୍ମାନ ହୁଏ ସିଏ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ । ଯଦି ନିଜେ ନିର୍ମାନ ହେବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ମାନ ଦେବେ । ଯିଏ ଅଭିମାନରେ ରହିଥାଏ ତାତ୍କୁ କେହି ବି ମାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ ତାତ୍କୁ ଚାଟୁରେ ଯାଆନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ମାନ ହୋଇଥା’ନ୍ତି ସେମାନେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁଖ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ଯେଉଁ ଆତ୍ମାକୁ ବି ଯିବେ, ଯାହା ବି କରିବେ ତାହା ସୁଖଦାୟୀ ହେବ । ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପରକରେ ଯିଏ ବି ଆସିବେ ସିଏ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିବେ । ତେବେ ସେବାଧାରୀର ବିଶେଷତା ହେଲା— ଗୋଟିଏ ପଟେ ଅତି ନିର୍ମାନ, ବିଶ୍ୱ ସେବକ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ ପଣିଆର ନିଶା । ଯେତିକି ନିର୍ମାନ ସେତିକି ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜାର ସ୍ୱଥିତି ରହିବା ଦରକାର । ନିର୍ମାନ ଏବଂ ଅଧିକାରୀ ପଣିଆ, ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଦରକାର । ନିର୍ମାନ ଭାବ, ନିମିତ୍ତ ଭାବ— ଏହିସବୁ ବିଶେଷତା ହିଁ ସେବାରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ବିଶେଷ ଆଧାର । ତେବେ ଯେତିକି ସାମ୍ପ୍ରାମାନ ସେତିକି ନିର୍ମାନ । ସାମ୍ପ୍ରାମାନର ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ତ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଗଲି, ଅନ୍ୟମାନେ ମୋଠାରୁ ଛୋଟ ବା ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଥିବ, ଏଭଳି ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କିପରି ବି ଆତ୍ମା ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତାତ୍କୁ ଦୟା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖ, ଅଭିମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ନୁହେଁ । ନା ଅଭିମାନର ଦୃଷ୍ଟି, ନା ଅପମାନର ଦୃଷ୍ଟି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଏହା ଚଳଣୀ ନୁହେଁ । ଯଦି ଅଭିମାନ ନଥାଏ ତେବେ ଅପମାନ ମଧ୍ୟ ଅପମାନ ଭଳି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ସେହି ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ନିର୍ମାନ ରହିବା ସହିତ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବ । ତେବେ ଯିଏ ନିର୍ମାନ ହେବେ ସିଏ ନବ ନିର୍ମାଣର କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଶୁଭଭାବନା ବା ଶୁଭକାମନାର ବୀଜ ହିଁ ହେଉଛି ନିମିତ୍ତ ଭାବ ଏବଂ ନିର୍ମାନ ଭାବ । ହୃଦର ବିନାଶୀ ମାନ୍ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ନିର୍ମାନ୍ । ଅସତ୍ତ୍ୱର ଚିହ୍ନ ହେଲା ଦିଦ୍ କରିବା ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱର ଚିହ୍ନ ହେଲା ନିର୍ମାନ ହେବା । ନିର୍ମାନ୍ ହୋଇ ସତ୍ତ୍ୱ ପୂର୍ବକ ବ୍ୟବହାର କରିବା ହିଁ ସତ୍ତ୍ୱ ବା ସତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ । ତେବେ ସଫଳତାର ତାରକା ସେତେବେଳେ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ନିଜର ସଫଳତାର ଅଭିମାନ ନ ରହିବ ଏବଂ ବରଣଶୀଳ ମଧ୍ୟ କରୁନଥିବ । ନିଜର ମହିମାର ଗୀତ ଗାଉନଥିବ, କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ସଫଳତା ସେତିକି ନମ୍ରଚିତ୍ତ, ନିର୍ମାଣ ନିର୍ମଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ । ଅନ୍ୟମାନେ ତାତ୍କର ମହିମାର ଗୀତ ଗାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସିଏ ନିଜେ ସର୍ବଦା ବାବାଜୀର ଗୁଣବାନ କରୁଥିବେ । ଏହିଭଳି ନିର୍ମାନତାର ଗୁଣ ନିର୍ମାଣର କାର୍ଯ୍ୟ ସହଜରେ କରିଥାଏ । ଯେପରିକି ନିର୍ମାନ ନ ହୋଇଛି ସେ ପରମ୍ପରା ନିର୍ମାଣର କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ନମ୍ରଚିତ୍ତ, ନିର୍ମାନ ବା ସର୍ବଦା ଆଦୃଷ୍ଟ, ହିଁ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ପ୍ରତି କେତେବେଳେ ଭୁଲ ବୁଝାମଣା କାରଣରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିବାରେ କିନ୍ତୁ ତାହା ବାସ୍ତବରେ ତାତ୍କର ବିଦୟ ଅଟେ । କେବଳ ସେହି ସମୟରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କହିବାରେ ବା ବାତାବରଣ ଅନୁସାରେ ନିଜେ ନିର୍ମାଣ ରୂପରୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସନ୍ଦେହର ରୂପ ହୁଏ ନାହିଁ । କିଏ ଜାଣେ ଏହା ମୋ ପାଇଁ ହାରିବା କି ଜିତିବା । ଏହିଭଳି ସନ୍ଦେହ ନ କରି ନିଜର ନିର୍ମାଣରେ ମଜବୁତ ରୁହ । ତେବେ ଯାହାକୁ ଆଜି ଅନ୍ୟମାନେ ହାରିବା କହୁଛନ୍ତି, କାଲି ବାଃ ବାଃର ଫୁଲ ଚଢ଼ାଇବେ । ତେବେ ସଂସ୍କାରରେ ନିର୍ମାନ ଏବଂ ନିର୍ମାଣ ଦୁଇଟିଯାକ ବିଶେଷତା ମାଲିକ ପଣିଆର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ । ତା’ ସହିତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ସମ୍ପରକରେ ଆସିବା, ସ୍ୱନ୍ଦେହୀ ହେବା, ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ହୃଦୟର ସ୍ୱନ୍ଦେହ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଭଭାବନା, ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଭିତରୁ ସେହି ଆତ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରତି ବାହାରୁଥିବ । ତାହେଁ ଜାଣିଥା’ନ୍ତୁ, ତାହେଁ ନ ଜାଣିଥା’ନ୍ତୁ, ଦୂରର ସମ୍ବନ୍ଧ ବା ସମ୍ପରକ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଦେଖିବେ ସିଏ ସ୍ୱନ୍ଦେହ କାରଣରୁ ଏହିଭଳି ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ଯେ ଇଏ ମୋର ନିଜର ଅଟନ୍ତି । ଯେତିକି ଗୁଣ ଧାରଣାରେ ସମ୍ପଦନ, ଗୁଣ ରୂପୀ ଫଳର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହେଉଥିବ ସେତିକି ନିର୍ମାନ ମଧ୍ୟ ହୁଏ । ନିଜର ନିର୍ମାଣ ସ୍ଥିତି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗୁଣକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ କର ତେବେ କୁହାଯିବ ଧର୍ମସତତାବାଲା ମହାନ ଆତ୍ମା । ସେବାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ମାଣ କରିବାବାଲା ଏବଂ ନିର୍ମାନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାବାଲା । ତେବେ ନିର୍ମାଣତା ହିଁ ସେବାର ସଫଳତାର ସାଧନ ଅଟେ । ନିର୍ମାଣ ହେବା ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ହାଲୁକା ରହିବ । ଯଦି ନିର୍ମାନ ନୁହେଁ, ସମାନ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । ତେବେ ବୋଝର ଅନୁଭବ ହେବ । ବୋଝବାଲା ସର୍ବଦା ଅଟକୁଥିବ । ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଯଦି କୌଣସି ବୋଝର ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି ତେବେ ବୁଝିନିଅ ଯେ ନିର୍ମାନ ନୁହେଁ । ଯେଉଁଠାରେ ନିର୍ମାଣତା ଅଛି ସେଠାରେ ମାଲିକପଣିଆର ଅହଂକାର ରହିବ ନାହିଁ, ଆତ୍ମିକ ଭାବ ରହିବ । ଯେପରି ବାବା କେତେ ନମ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଛନ୍ତି,

ସେହିପରି ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ଯଦି ସେବାରେ ଟିକିଏ ବି ଅଶୁଦ୍ଧ ଅହଂକାର ବା ମାଲିକ ପଣିଆର ଭାବ ଆସିଯିବ, ତେବେ ସେହି ସେବାର ମୂଲ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବରହମାବାବା ନିଜକୁ କେତେ ତଳେ ରଖିଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏତେ ନିର୍ମାନ ହୋଇ ନିଜକୁ ସେବାଧାରୀ ମନେ କରୁଥିଲେ, ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଦ ଦବାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ମୋଠାରୁ ଆଗରେ ଅଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମୋଠାରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭଲ ଭାଷଣ କରିପାରିବେ । “ପୁରଥମେ ମୁଁ” କେବେ କହୁନଥିଲେ । ଆଗେ ପିଲାମାନେ, ପୁରଥମେ ପିଲାମାନେ, ପିଲାମାନେ ହିଁ ବଡ଼ ବୋଲି କହୁଥିଲେ— ତେବେ ଏହିଭଳି ନିଜକୁ ତଳକୁ ରଖିବା ଅର୍ଥ ତଳକୁ ଚାଲିଯିବା ନୁହେଁ, ଉପରକୁ ଯିବାକୁ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ସର୍ବତ୍ର ନମ୍ରରାଜ୍ୟାନ ସେବାଧାରୀ । ଅନ୍ୟକୁ ମାନ ଦେଇ ନିଜେ ନିର୍ମାନ ହେବା ହିଁ ପରୋପକାର ଅଟେ । ଏହିଭଳି ଦେବା ହିଁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ନେବା ଅଟେ । ଅଳ୍ପକାଳର ବିନାଶୀ ସମ୍ପ୍ରଦାନର ଉତ୍ସାହ କରି, ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ, ନିର୍ମାନ ହୋଇ, ସମ୍ପ୍ରଦାନ ଦେଇଚାଲି । ଏହିଭଳି ଦେବା ହିଁ ନେବା ହୋଇଯାଏ । ସମ୍ପ୍ରଦାନ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା । ଏହିଭଳି ସଦାକାଳର ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ଅର୍ଥାତ୍ ଖୁସିର ବା ନିଜର ସହଯୋଗର ସମ୍ପଦତ୍ତି, ଆତ୍ମାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ କରିଦିଏ ।

ବରଦାନ:-

ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପକୁ ସମର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସହଜଯୋଗୀ ହେଉଥିବା ସମର୍ଥ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କେହି କେହି ପିଲା ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି— ମୋର ତ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ମୋର ତ ଯୋଗ ଲାଗୁନାହିଁ, ଅଗରୀରୀ ତ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସମର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ କର ଯେ ଯୋଗରେ ରହିବା ତ ମୋର ସାଧ୍ୟତା, ମୁଁ ହିଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପର ସହଜଯୋଗୀ, ତେଣୁ ମୁଁ ଯୋଗୀ ହେବି ନାହିଁ ତ ଆଉ କିଏ ହେବ । କେବେହେଲେ ଏଭଳି ବିଚାର କର ନାହିଁ ଯେ କ’ଣ କରିବି ମୋର ଶରୀର ତ ଚାଲିପାରୁ ନାହିଁ, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ତ ବେକାର ହୋଇଗଲାଣି । ନା, ବାଃ ବାଃର ସଂକଳ୍ପରେ, ଏହି ଅନ୍ତର୍ଗତ ଶରୀରର ଚମତ୍କାରୀ ବର୍ଣ୍ଣନା କର, ତେବେ ସମର୍ଥ ଆସିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଶୁଭଭାବନାର ଶକ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବ୍ୟସ୍ତ ଭାବନାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***